

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi-Köylü-Kurtuluşu

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ / MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

Fiyatı: 1 • Mayıs 2005

İBRAHİM KAYPAKKAYA YAŞIYOR!

**O BEYNİMİZDE BİLİNÇ,
BİLEĞİMİZDE GÜÇ,
YÜREKTE CESARETTİR;**

İŞIKLI YOLUNDA SONUNA KADAR YÜRÜYECEĞİZ

SUNU:

İKK'nın bir özel sayısı ile daha birlikteyiz. Bu sayımızda son süreçteki kimi gündemlere ilişkin partimizin görüşlerini ortaya koyduk. Yine gerilla savaşına yönelik özellikle devletin "terörizm" yakıştırmalarına cevap içeriğinde bir yazıyı da yayınladık. Önderimiz Kaypakkaya'nın ölümünün 32. yıldönümü dolayısıyla büyük önderimizin çizdiği güzergaha inancımızı bir kez daha ilan ediyoruz. Hiçbir güç bizi bu biricik doğru yoldan koparmayacaktır. O'nun çizdiği güzergah doğrudur ve muzafferdir.

Yoldaşlar, halkımız; İKK önemli zorluklarla karşı karşıya olan bir yayın organıdır. Bu zorluklar özellikle dağıtım sorununda yaşanmaktadır. Bunun giderilmesi için, İKK'nın herkesin okuyabileceği bir şekilde kitlelere ulaştırılması için özel bir gayret içinde olmak gerektiği bilinmelidir. Bizleri darlığa, sessizliğe boğmaya çalışan faşist devlete karşı güçlü bir şekilde karşı çıkmak için, İKK'mızı güçlendirmek için devrimci hareketin çeşitli alanlarındaki gelişmeleri bize ulaştırın ve dağıtım ile ilgili problemleri açığa çıkartıp bunları aşmak için kendinizi zorlayın. Partimiz bu alanda da her türlü zorluğu aşmak için elinden geleni yapmaya devam edecektir.

İçindekiler

Sunu:	2
Çürük Düzendeki Çark Sağlam İşlemiyor:	3
Faşizmin Dini Halklara Düşmanlıktır:	7
Özelleştirme Talan Politikasıdır:	10
Yaşasın Gerilla Savaşı:	17
Devrimci Duruşu Yükseltelim:	22
Halk Gençliği Geleceğini Kendi Elleriyle Yaratmaya Muktedir:	29

ÇÜRÜK DÜZENDE ÇARK SAĞLAM İŞLEMİYOR

Son günlerde suni söylemlerle faşist devlet içindeki çelişkileri derinleştiren açıklamalara ve bu açıklamaların çeşitli alanlardaki yankılarına tanık olduk. Görünen yanlarıyla çelişkiler “türban sorunu”, “laiklik” ekseninde derinleştirdi. Buna paralel bir şekilde “Öcalan’ın yeniden yargılanması” hakkında AİHM’in vereceği karar üzerinden de bir “fikir” dalaşı söz konusu oldu. Yine “özelleştirme” politikasının sınırları da özellikle CHP’nin “yeni” çıkışı ile tartışılmaya başladı.

Oysa, biliyoruz ki, bu konuların hiçbiri devleti oluşturan egemen sınıf kliklerinin gerçek çatışma alanları değildir. Ne laiklik, ne Öcalan’ın yeniden yargılanması, ne de özelleştirme politikası egemen sınıf kliklerini karşı karşıya getiren konulardır. Bu konularda öteden beri verilmiş kesin hükümler vardır ve her klik de bu hükümler karşısında farklı bir rota izlemeyeceğini açıklamışlardır. Çünkü bunların hepsi devletin hakim odakları tarafından “çözülmüş” haldedir.

Devlet içindeki dalaşın kökleri, ‘hangi kliğin var olan kesin hükümleri kendi çıkarına uygulayacağı’; ‘hangi kliğin sömürden en çok payı alacağı’ üzerine kuruludur. Daha önce de defalarca ifade ettiğimiz ve her zaman pra-

tikte kanıtlandığı gibi herhangi bir kliğin devletin gerçek rolünü, kimliğini farklı bir çizgide, farklı bir ideolojik yaklaşımla ele alması söz konusu değildir.

Buna karşın devlet içindeki çelişkilerin varlığı da bir gerçektir.

Anayasa Mahkemesi Başkanı’nın açıklamaları ile yinelenen suni siyaset ortamı, hükümette bulunan egemen sınıf kliğinin türban hakkında ve diğer meselelerde hüküm verecek olanın sadece Meclis, dolayısıyla hükümet olması gerektiğini belirtmesiyle klikler arası bir çelişki yapay bir şekilde gündeme oturtuldu. Oysa herkes biliyor ki, bu klik de hükümette sadece bir kukladır; devletin “demokrasi” maskesidir ve esas itibarıyla bağımsız hareket etme hakkı, yetkisi ve gücü yoktur. Buna rağmen, bu suni gündem ile kamuoyunun dikkati yine bildik “İslamcı” parti ile “laik” devlet çatışmasına yoğunlaştı. Kitlelerin gündeminde olmadığı halde böyle bir çatışmanın bir anda “devlet içi çatışmanın” merkezine konması bizleri yanıltmamalıdır. Bu, gerçeklerin üzerinin örtülmesinden başka bir şey değildir. Faşist devlet bir kez daha temelini oluşturan resmi görüşlerinin, ‘devlet politikalarının’ çaresizliği, başarısızlığı, iflas etmişliği karşısında bocalamakta-

dır. Ne TSK'nın ne Anayasa Mahkemesinin ve ne de diğer daimi devlet aygıtlarının hükümetin yönelimine ilişkin ciddi bir endişeleri söz konusudur. Söz konusu olan, devlet otoritesinin, tarih karşısında mahkum olmuş resmi görüşlerinin en güçlü araçları kullanılarak tekrarlanması ve devletin karakterindeki herhangi bir değişime tahammülü olmadığını açıklamasıdır. Egemen kliklerin de devlete karşı yönde bir çabası, yönelimi zaten yoktur...

Bugün devletin karşı karşıya olduğu birincil sorun yine Kürt ulusal sorunudur. Hem Irak'taki gelişmeler hem de PKK'nin silahlı mücadeleye yeniden yönelmesi ve askeri gücünü Türkiye'ye taşımaya başlaması; yine Kürt halkının tüm platformlarda varlığını ve gücünü devletin gözüne sokması faşist odakları harekete geçirmiş durumda. Avrupa Birliği'nin Türkiye devletinden istediği düzenlemelerin girdiği açmaz da yine bu sorunla ilgilidir. Devlet istenilen tüm düzenlemelerde “ülkenin karşı karşıya bulunduğu terör tehlikesi”nin esas alınması gerektiğini vurgulamaktadır. Bunun dayandığı nokta ise MGK'nın misyonu ve yetkileridir.

Yaşar Büyükanıt'ın, PKK'nin yeniden silahlı mücadeleye yönelmesi ve gerilla gücünü ülkeye taşımasına verdiği ilk tepki burada önemlidir. Büyükanıt, mevcut konumlanışlarının ve askeri kapasitelerinin savaşı '90'lı yılların ilk yarısında olduğu gibi sürdürmeye im-

kan vermediğini belirtmiş, bunun düzeltilmesi gereğine dikkat çekmişti. O açıklamalardan sonra Newroz ile birlikte ortaya çıkan tablo devletin gücünü sergilemesinin kaçınılmaz olduğunu göstermiş olmalı ki, arka arkaya generallerin ve devletin yargı organlarının “siyasi” alana yeniden açıktan (basına ya da açık toplantılarda kitlelere yapılan konuşmalar) müdahalelerine tanık olmaya başladık. Gösterildiği ve sanıldığı gibi bu müdahaleler esas olarak devletin bir başka kliğine ya da bir başka politikasına karşı değil, aksine halkın devrimci yönde gelişen ve somut olarak da Kürt halkının devlet politikalarına karşı göstermiş olduğu hareketine karşıdır. Devlet “kutsal” saydığı değerleri hakkında kitlelerin girdiği yönetime karşı tavizsiz olacağını açıklamaktadır; devlet kendine biat etmeyenlerin bu ülkenin bir parçası olamayacağını, sadece düşman kabul edileceğini ilan etmektedir. Bu da onun doğasına tümüyle uygundur. Hiçbir ilerici hamleyle tahammülü olmayan, varlığını gerçekleri bozarak sürdürebilen, ancak bir askeri otoriteyle ayakta kalabilen devletin, bir demokrasi oyununun figüranı olan “siyasi” partilerden öte bir güç olduğuna defalarca tanık olduk. Onun gerçekliği budur. Kimse aldanmasın.

Milliyetçi Kürt hareketinin, Abdullah Öcalan'ın Kenya'da yakalanmasından sonra artan bir şekilde devletle uzlaşma yönünde attığı tüm adımlar niha-

yetinde sonuçsuz kalmıştır. Neredeyse bir affedilme derekesine düşürülen Kürt silahlı mücadelesi, varlığına hiçbir şekilde tahammül göstermeyen faşist devletin imha politikasından kurtulabilmiş değil. Açılan teslim bayrağı dahi Kürt silahlı mücadelesinin ‘af’ edilebilir olmasını getirmemektedir. Çünkü, bu adım dahi devletin temel görüşlerinin sarsılmasına yol açmakta, güçlü devlet imajını zedelemektedir. Bu nedenle devletin kendi içinde Kürt ulusal sorununun siyasal bir sorun olarak, kendilerince tehlikeli gelişmelere yol açabilecek karakterde sürmeye devam etmektedir. Özellikle Newroz bayramı etkinlikleri bu ürküntüyü ortaya çıkardı.

Buna koşut olarak, Avrupa Birliği'nin Kürt ulusal sorunu ile ilgili politikaları faşist devletin öz kimliğini yadsı-maya devam etmektedir. Faşist de olsa güçlü bir Türk devleti hiçbir koşulda diğer devletlerin benimseyebileceği, kabul edebileceği bir olgu olamaz. Bu da emperyalist devletlerle faşist devletin bir anlaşmazlığı olarak gerçekliğini korumaktadır. Elbette bunda emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler de etkili bir rol oynamaya devam etmektedir.

Faşist devletin ‘zorunlu açıklamalarının’ bir diğer nedeni ise ekonomideki ‘büyümenin’ kendi içinde taşıdığı yıkıcı durumdur. Kitleler bu büyümenin sonuçlarını yoksullaşarak, işsiz kalarak, açlığa mahkum olarak, evsiz kalarak

yaşamaktadır. Bunun devamı her zaman için kitlelerin devlet otoritesine, yerel otoritelere karşı direniş göstermesidir. Köylü eylemleri, gecekondular, işçi eylemleri, memur eylemleri artış göstermiş, IMF politikalarına kitleler tepkiler geliştirmeye başlamıştır. Büyük şehirlerde artan hırsızlık, kaçak olayları da bunun bir örneği olarak kabul edilmelidir. Artan toplumsal hoşnutsuzluk devletin bir başka müdahale nedenidir.

Ve Ermeni soykırımının uluslararası alanda bu derecede gündeme gelmesi ve iç politikada en ileri seviyede tartışılması da devletin resmi görüşlerindeki çarpıklığı, çürümüşlüğü, zayıflığı ortaya seren bir başka olgudur. Ermeni ulusunun bugünkü ‘cumhuriyet’in önceli olan İttihat ve Terakki tarafından soykırımdan geçirilmesi en hilekar ve en çarpık açıklamalarla inkar edilmektedir. Bu açıklamaların gerçekler karşısında yerle bir olması, Türkiye halkının belki de ilk defa tarihsel gerçeklerle karşı karşıya kalması devleti bir kez daha tedirgin eden bir olgu olarak görülmelidir.

Bu somut olgular ve başka, daha az önemli nedenler daimi devlet aygıtlarını çürümüş resmi görüşleri ve devlet otoritesini gerginlik yaratarak, bir nevi meydan okuyarak sergilemesine yol açmıştır.

Bunlara karşı bizim sergileyeceğimiz tavır gerçekleri ısrarla açığa çıkart-

mak ve kitleleri bu gerçekler konusunda aydınlatmaktır. Kitlelerin çıkarlarına uygun olan sadece gerçeklerin açığa çıkması ve bu gerçeklerin politik alanda etkin olmasıdır. Faşist devletin kitlelerin çıkarını temsil etmediğini, edemeyeceğini; bu devletin sadece emperyalizmin, feodal gericiliğin, uşak burjuvazinin çıkarlarına uygun olarak gerçekleri ört bas ettiğini, varlığını çarpıtılmış gerçekler üzerine inşa ettiğini herkesin öğrenmesi gerekir. Temelleri yalan ve çarpıtmalar üzerine kurulu hiçbir devletin gerçek anlamda güçlü olamaz ve hiçbir zaman varlığını halkın lehine bir şekilde ilelebet sürdüremez.

Partimizin görüşleri tarihsel gerçeklerle uyum halindedir ve kitlelerin devrimci yöndeki hareketini esas alan bir politik yönelim içindedir: Kürt ulusal sorunun çözümünü Kürt halkının demokratik halk devrimine katılması ile gerçek çözüme kavuşacağını savunmaktadır. Kürt halkının çeşitli vesilelerle demokratik ulusal taleplerinin karşısında değil, aksine tam da bunun yaşam bulması için mücadele vermektedir. Yine emperyalizmin yarı-sömürgesi konumundaki Türkiye’de halkın çıkarına uygun olan ekonominin sosyalizme giden yol olduğunu savunmakta, talancı ekonomiye karşı verdiği mücadeleleri sahiplenmektedir.

Ermeni soykırımını hakkında ise, faşizm ne kadar inkar ederse etsin tarihsel gerçekler hiçbir zaman yok edilemez. Ermeniler İttihat ve Terakki’nin faşist, ırkçı politikalarının bir ürünü olarak yok edilmek istenmiş, katliama maruz kalmış, işbirlikçi olanlar hariç düşman ilan edilerek bu topraklardan silinmek istenmiştir. Bunda önemli derecede başarılı da olmuştur. Ancak, her şeye rağmen Türkiye halkının Ermeni halkı ile olan bağlarını yok edememiştir. Türkiye halkı Ermeni halkının Türkiye’deki varlığını, değerlerini, yok edilmeye karşı verdiği mücadeleyi bir gün mutlaka faşizmi ortadan kaldırma sürecinde onun karşısına koyacaktır. Partimiz sürdürdüğü iktidar mücadelesinde faşizmi tüm aşağılık uygulamaları ile yerin dibine gömecektir.

Faşizmin sahiplendiği, savunduğu ve uygulamaya devam ettiği tüm karşıdevrimci, ırkçı, şovenist, emperyalizm uşağı politikalar ne kadar güçlü savunulmaya kalkılırsa kalkılınsın, ege-men sınıf kliklerinin aynı zeminde hareket ederek birbirlerini ne kadar suçlarsa suçlasın bu son müdahale ile esas olan kitlelerin devrimci yöndeki hareketini ezmektir. Üzerinde duracağımız, sahipleneceğimiz, mücadeleyi oturtacağımız tek zemin de kitlelerin devrimci yöndeki hareketidir.

**İşçi-Köylü-Kurtuluşu’nu
Oku, Okut !**

Faşizmin Dini Halklara Düşmanlıktır; Onlar Asla Laik Olmadılar

Üzerinde tartışılmakta olan, Anayasa Mahkemesinin ve ordunun gündeme getirdiği laiklik, faşist devletin başından itibaren halk kitlelerine, devrimci harekete karşı saldırılarını meşru kılmasına olanak tanıyan, sadece bu amaçla savunduğu bir yalandır. Din her zaman gerici devletlerin elindeki bir saldırı aracıdır. Faşist devletin dini bir özellik taşımadığı, dinin sadece bireyin bir seçeneği olduğu iddiaları, her sürecin özelliklerine göre uygulanan politikalarla defalarca yalanlanmıştır. Kurtuluş Savaşından hemen sonra devletin tüm yetkili organlarında din adamları görevler almış ve bunlar tam da sahip oldukları dini otoritelerini halk üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmışlardır. Kitlelerin dini inançları pohpohlanmış ve devletin gerici politikalarının desteklenmesi için kullanılmıştır. Kimi dini inançların baskı altına alınması, devletin belli mezhepleri esas alması, bu inançların (Alevilik, Zerdüştlük vb.) öteden beri Osmanlı İmparatorluğunun üzerinde oturduğu dini özelliklere karşı olmasından ve bu anlamda devlete uyumsuzluğundan kaynaklıdır. Bu dini inançların devletin baskısına maruz kalması dahi, devlet

tarafından laikliğin kitlelerin baskı altına alınmasının ve devletin kulları haline getirilmesinin bir aracı olarak kullanıldığının açık bir göstergesidir.

Kemalist devrimin en önemli yeniliklerinden biri olarak gösterilen laiklik uygulamaları da devrimci hareketi yok etmeyi amaçlayan karşı-devrimci yönelimden ibarettir.

Hilafetin kaldırılması, sadece hiçbir hükmü kalmamış, günün gerçekliğinde anlamsızlaşmış ve üzerinde politika yürütülemeyecek denli yıpranmış bir kurumun kaldırılmasından başka bir şey değildir. Keza yerel güçlerin bir dayanağı olan dini kurumların kaldırılması da iddia edilen aksine dini gericiğin ortadan kaldırılması için değil, merkezi otoritenin güçlendirilmesi için ve tüm yerel güçlerin merkezi otoriteye itaat etmesi için gerçekleşmiştir.

Faşist devletin bu ilk yıllardaki politikaları ile daha sonraki politikaları arasında özde hiçbir fark yoktur. Merkezi otoriteye destek olan tüm dini örgütlenmeler korunmuş, desteklenmiş, özel kanunlar ve organlarla büyütülmüştür. En son 1980 darbesi ile yeniden düzenlenen aynı amaçlı politika,

aynı zamanda emperyalizmin geliştirmekte olduğu “ılımlı İslam”, “yeşil kuşak” planının bir parçası olmuştur. Tüm egemen sınıf klikleri bu politikaya açık destek olmaktan başka bir rol oynamamışlardır. En somut biçimde milli eğitime din dersinin zorunlu ders olarak sokulmasına bunlar tarafından hemen hiçbir karşı duruş sergilenmemiştir.

Bu, bugün de devam etmektedir. Laiklik silahını sözde İslamcı partiye karşı kullanan devlet organlarının gerçek anlayışları bu somut olguda apaçık ortadadır: Yani, hiçbir şey gibi din de devletten bağımsız bir şekilde ele alınamaz, örgütlenemez, savunulamaz...

Dini bu derecede içine alan, kendine bir kalkan olarak kullanan faşist devlet nasıl laikliğin savunucusu olabilir? Bu koca bir yalandır. Devletin daimi organları son müdahale ile geçici organlarına her alanda hüküm verici otoritenin sadece kendisi olduğunu açıklamaktan başka bir iş yapmış değildir. Gerçek olan budur. Zaten devletten bağımsız bir İslami güç olmadığını, olamayacağını deklere etmiş olan hükümet partisinin bu uyarının muhatabı olmadığı açık olduğu halde ‘laikliğin’ neden bu şekilde gündeme getirildiği ise şu gerçeklikte gizlidir: Devlet gerilemekte olduğunu ya da yeniden güçlü bir şekilde ortaya koymak gerektiğini düşündüğü otoritesini kitlelere,

devrimci yönelime hatırlatmaktadır; “Ben buradayım, ‘kutsal’ gücüm yerindedir” demektedir.

TBMM Başkanı Bülent Arınç’ın açıklamasına gösterilen tepkilerden de görülebileceği gibi, aslolan amaç devlet otoritesinin Mecliste değil askeri ya da sivil bürokratlarda olduğunu göstermektir. Hükümet partisinin verdiği tepki ise, bunun karşısında “tamam buna bir itirazımız yok, ama kitleler karşısında bizi sıkıntıya sokmayın” ölçüsündedir. Hilmi Özkök’ün açıklamalarının alkışlanması, ordunun siyasi alana müdahale hakkının hararetle teslim edilmesinden başka bir şey değildir. Yani “Ordu görevini yapmıştır; biz ordunun görevinin bilincindeyiz ve asla karşısında değiliz...” denmektedir.

Bu müdahaleye yönelik partimizin görüşü, bu müdahalenin devletin esas olan işleyişini, temel görüşlerini geliştirmekte olan karşıt anlayışlara ve hareketlere karşı güçlü bir şekilde hatırlamasıdır. Bunu kimi zaman kendi içinde (MGK toplantıları ile) kimi zaman daha zayıf açıklamalarla, kimi zaman da bütünlüklü açıklamalarla gerçekleştirilmektedir. Geçmişteki 28 Şubat müdahalesi bir kliğin devletten tasfiyesini amaçladığı halde bugünkü müdahale bunu henüz amaçlamamaktadır. Çünkü, mevcut klikler süreci devam ettirmek açısından esas olarak uyumludur; devletin tasfiye etmek zorunda olduğu

bir karşıt klik henüz yoktur.

Partimiz devletin oynadığı rol hakkında berrak bir anlayışa sahiptir. Devlet faşist bir örgütlenme olarak her türlü farklı zemine onu yok etmek üzere ya da kendine bağlı kılmak üzere saldırmaktadır. Bu politika emperyalizmin çürümüş, gerici karakterinin ülkemizdeki bir yansımasından başka bir şey değildir. Doğasında anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal özellikler bulunduran her türlü halk hareketine (ne olursa olsun) tepeden inmece bir şekilde kendi örgütlenmesini, kendi anlayışını zorla dayatmaktadır. Faşist Türk devletinin bu özelliğinden uzaklaşması kitle hareketinin siyasallaşmasına ve karşıt bir otorite olarak güçlenmesine neden olmaktadır. Engellenmek ve bastırılmak istenen budur.

Partimiz devletin bu özelliğinin her alanda teşhirini yapmak ve özellikle işçi sınıfının ve devamında tüm diğer ezilen halkın bağımsız örgütlenmesini, devletle olan tüm gerici bağlardan kurtulmak üzere bir politik yönelimde olmasını sağlamak amacıyla hareket etmek zorunluluğuna işaret etmektedir. Devrimci görevin bu olduğunu propaganda etmektedir. Bu politika kitlelerin gerçek yönelimine uygundur. Kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin bu niteliğe kavuşamayacağının, bunun için siyasi bir öncüye ihtiyaç olacağını bilincinde olarak Komünist Partisinin

güçlenmesi esas görevdir. Bunun için, kitlelerin her bir alandaki öz mücadelelerini birbiriyle ilişkilendirmek, sınıf savaşının bir parçası olarak ele almak ve politik iktidar mücadelesine yönlendirmek yönelimi esastır. Komünist Partisi kitlelerin devrimci yöndeki hareketini ancak bu şekilde geliştirebilir ve Komünist Partisi ancak bu şekilde politik olarak güçlendirilebilir. Kitlelerin devrimci mücadelesini kavramaktan her uzaklaşma onu zayıflatır. Oportünist eğilimleri güçlendirir; devlete karşı yürütülmekte olan silahlı mücadeleyi zaafa uğratar; onu ya pasifleştirir ya da onun en geri düzeyde ele alınmasına neden olur. Partimiz buna karşı etkin kitle çizgisi izlemeyi ve silahlı mücadeleyi devrim perspektifi ile, kitlelerin isyankar karakterine uyumlu bir şekilde ele almayı savunur ve buna göre hareket eder.

Tekrarlamak gerekirse, kitlelerin karşı karşıya bulunduğu aldatma, devrimci yönelimden uzaklaştırma, herhangi bir egemen sınıf kliğinin etkisi altına girme sürecine ancak Komünist partisinin devrim perspektifine uygun bir silahlı mücadeleyle karşı konulabilir. Perspektifimiz budur. Bir yandan kitlelerin aldatılmasına karşı siyasal teşhiri yoğunlaştıracamız, diğer taraftan pratikte bunu kitlelere benimsetmek, kavratmak yönünde aktif bir mücadele hattı izleyeceğiz.

Özelleştirme Bir Talan Politikasıdır ve Tüm Uşakların Görevidir

Özelleştirme politikasının uzun zamandır hedeflenen doğrultuda işlemediği, satışlardan beklenen “karların” elde edilemediği, egemen sınıf kliklerinin bu konuda tam bir işbirliği sağlamadığı herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Buna rağmen egemen sınıf klikleri bu alanda karşı karşıya gelmekte, çeşitli açıklamalarla birbirlerinin üzerine yürümektedir.

En son CHP, Erdemir’in satışı ile ilgili “ulusalci” bir çıkış yaparak buna izin verilemeyeceğini açıkladı ve hükümetin dış güçlerin bir kuklası gibi hareket ettiğini iler sürdü. CHP, hükümetin karşı açıklamalarına ise “özelleştirmeye ideolojik bir karşı çıkışlarının” olmadığını ifade ederek, “özelleştirmeye evet ama...” türünden bir yanıt vermek durumunda kaldı. Amaç ne özelleştirmeye karşı kitlelerin ilerici tutumuna destek olmak ne de ekonomik kalkınma için Erdemir ve benzeri sanayi işletmelerini emperyalizmden korumaktır. Özelleştirmenin bir kapitalist-emperyalist politika olduğunu ve

tüm uşak devletlerin önüne “tartışmak”, “sınırları hakkında karar verme hakkı” tanınarak konulmadığını biliyoruz. Özelleştirme politikasına karar verenler hükümetler ve hatta uşak devletler değildir; emperyalist kurumlardır, dev tekellerdir. Bu oluşumlara binlerce bağla bağlanmış olan devletlerin başka bir rota izlemeleri, ekonomik ve siyasi bağımlılıktan ötürü mümkün değildir. Unutmayalım ki, geçmişte yaşanan tüm krizler bu oluşumların kendilerini güvende hissetmemeleri sonucunda mali piyasadan çekilmeleri sonucunda yaşanmıştır. Özelleştirmeye karşı çıkan ya da onu en azından sınırlandırmak isteyen herhangi bir “ulusal” güç bir şekilde ekonomik bağımsızlığı da sağlamak zorundadır ya da bu kurumları daha fazla sömürmemeleri için ikna etmek (!) durumundadır. Eğer ideolojik bir karşı çıkış söz konusu değilse, özelleştirmeyi sadece sınırlandırmak istiyorlarsa bu kliklerin emperyalist kurumları ikna etmeleri gerekir; bunun gerçek anlamı ise “sömürünüzü

azaltın” diye IMF’ye, Dünya Bankası’na yaltaklanmaktadır. Oysa daha yakın zamanda IMF Başkan Yardımcısı Anne Krueger, yüksekliğinden yakınlardan asgari ücretin azaltılmasını istedi. Çünkü onların daha fazla sömürmeye ihtiyaçları var; üstelik her gün daha da artan bir şekilde.

Özelleştirme politikasından halk kitlelerinin hiçbir kazanım sağlamadığı, sağlamayacağı apaçık bir gerçektir. Söz edildiği gibi bunun ülkenin kalkınması ile de hiçbir ilgisi yoktur. Ne Erdemir’in varlığı ekonomik kalkınmaya bir yarar sağlamıştır ve ne de özelleştirilmesi bunu sağlayacaktır. Amacın bu olmadığı apaçık bir gerçektir. Halkın malı olduğu iddia edilen bu fabrikalar bürokrat burjuvaların birer payandası olmuşlardır sadece. Ülke kaynaklarının doğrudan emperyalist tekellerin talanına açılması, yerli sanayinin daha da parçalanması, yoksullaşması, zayıflaması demek olan özelleştirmeye karşı gerçek karşı çıkış nihayetinde ideolojik bir temele sahiptir. Bu, sonuçta hangi sınıfın yanında yer aldığımızla ilgilidir. İşçi sınıfının mı, burjuvazinin mi? Açıkça görülmektedir ki özelleştirme ulusal bağımsızlık mücadelesini içeren bir sorundur. Değil komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının partilerinin, ulusal burjuvazinin dahi ulusal bağımsızlık rotasında tutarlı politik bir duruş içinde olması beklenemez. Ulusal bağımsızlık hiçbir şekilde burjuva-

zinin önderlik edebileceği bir mücadele ile mümkün değildir.

CHP’nin, DYP’nin, işbirlikçi sendikaların özelleştirme politikası karşısındaki duruşları öde kapitalist-emperyalist sistemin bir parçası olarak hareket etmelerine paraleldir. Çok ciddi bir kitlesel karşı koyuş olduğu halde, özelleştirmenin bütün egemen sınıf kliklerinin üzerinde görüş birliğinde oldukları bir politika olması şunu kesinlikle propaganda etmemizi gerektirmektedir: Tüm bu egemen sınıf partileri, klikleri, örgütlenmeleri halka rağmen, çoğunluğa rağmen emperyalizmin uzantılarıdır ve bunların özelleştirmeye karşı kimi zaman yaptıkları çıkışlar bu göreve kendilerinin talip olmasındandır. Özelleştirmeyi biz yapalım, payı biz alalım kavgası verilmektedir.

Partimiz özelleştirme politikalarının emperyalizmin talancı ekonomisinin bir ürünü olduğunu ve uşak hükümetlerin, partilerin, işveren örgütlenmelerinin, işbirlikçi sarı sendikaların bu politikayı sadece uygulamak üzere bir tavır içinde bulunduğunu propaganda etmektedir. Özelleştirme, bugüne kadar mücadeleyle kazanılmış işçi haklarının gaspına neden olmaktadır. Grev hakkı kısıtlanmakta, ücretler düşmekte, iş güvencesi ortadan kaldırılmakta, tazminatlar yok edilmektedir. Küçük burjuvazi özelleştirme politikaları sonucunda daha da yoksullaşmak-

ta, milli sanayi emperyalist tekeller karşısında ezilmekte, dev tekeller lehine yapılan düzenlemeler sonucunda artan bir baskı altına girmektedir. Özelleştirme, sanayinin teşvik edilmesi yönünde yapıldığı iddia edilen düzenlemeleri milli sanayi lehinde değil emperyalist tekeller lehinde düzenlemeler haline getirmekte; bu sayede milli sanayi yoğunlaşmış bir yıkıma maruz kalmaktadır.

Özelleştirme politikasına karşı mücadelenin anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-kapitalist içeriği açıktır. Partimiz özelleştirmeye karşı işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin salt ekonomik karakterdeki mücadelesinin onu başarısızlığa götüreceğini öngörmektedir. Bu nedenle kendiliğinden mücadelenin bu niteliğine karşı onun devrimci özünü açığa çıkartan, ancak bununla yetinemeyerek bunu siyasal mücadeleye taşıyan bir hat izlemek gerektiğinin altını çizmektedir. SEKA direnişi örneği mücadelenin ekonomist bir anlayışla ya da salt hak alma perspektifiyle ilerleyemeyeceğini göstermiştir. Özelleştirmenin tümünden durdurulması gerçek bir anti-emperyalist mücadeleyle mümkündür. Karşı devrimin vazgeçemeyeceği bu politikaya karşı sürekli bir devrimci mücadele zorunludur. İktidar mücadelesinin bir parçası olmak zorunda olan özelleştirmeye karşı mücadele tüm halkın çıkarlarını savunarak ve tüm halkın bu mücadeleye katı-

lımını sağlayarak ilerleyebilir.

Egemen sınıf klikleri, partileri, örgütlenmeleri özelleştirmenin sadık savunucuları ve yeri geldiğinde uygulayıcıları olacaklardır. Onlar her zaman bu görevin bilincinde olduklarını ve buna uygun davranacaklarını açıklamışlardır. Özelleştirmeye karşı mücadeleyi tüm halk kitlelerini bu kukla politikacılara, bürokratlara karşı bilinçlendirmekten bağımsız sürdüremeyiz. Özelleştirmenin gerçek niteliği hakkında henüz bilinçler açık değildir. Halk aldatılmaya, gerçek kazanımlar olamayan küçük tavizlere mahkum edilmeye devam etmektedir. Mücadelenin kısa zamanda nasıl ilerleyebildiğini gösteren SEKA direnişi bizleri özelleştirmeye karşı güçlü çalışmalara yönlendirmelidir. İşçi sınıfı, köylüler, küçük burjuvalar bu mücadelenin birer öznesidirler. Halkın çıkarlarını asla egemen sınıf klikleri savunmamıştır; onların devrimci mücadeleyi götürdükleri tek yer emperyalizme mahkumiyettir. Mücadeleyi devrimci yönde geliştirmek için halkın birleşik mücadelesini, egemen sınıflara karşı bir mücadele biçiminde yürütmek zorunludur. Bunun tek yolu Demokratik Halk Devrimi mücadelesidir. Halkın iktidarını kurmaya yönelik bir mücadele perspektifiyle hareket edilmelidir. Partimiz tüm halk kitlelerini bu sürece katılmaya çağırılmaktadır.

TKP/ML Militanları 24 Nisan Ve 1 Mayısı Selamlayan Eylemler Gerçekleştirdi

24 Nisan günü Kartal Kurfalı mahallesine “ 33. yılında şan olsun partimiz TKP/ML’ye” TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asıldı. Mahalle emekçi halkı üzerinde yankı bulan eylemden militanlarımız kayıp vermeden çekildi. Pankart düşmanın yoğun güvenlik önlemleriyle indirilmiştir.

Aynı gün 1 Mayıs mahallesinde militanlarımız “ 33. yılında şan olsun partimiz TKP/ML’ye” TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asma eylemi

kullanılarak indirilmiştir

Aynı gün Sarıgazi semtinde kuruluş yıldönümü vesilesiyle pankart asma eylemi gerçekleştirildi. Militanlarımız tarafından pankart asmak için önceden belirlenen meydanın düşman tarafından gece süresince tutulması nedeniyle eylem, yine meydana bakan Demokrasi Caddesi girişine asılarak gerçekleştirilmiştir. “33. yılında şan olsun partimiz TKP/ML’ye” TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart gece saatlerinde belirlenen noktaya

gerçekleştirdi. Mandıra mahallesindeki TEM otoyolu üzerinde bulunan viyadüke asılan pankart sabah, emekçilerin işe gidiş saatlerine kadar asılı kaldı. Pankart düşmanın yoğun güvenlik önlemleriyle

asılmıştır. Bölgede geniş bir güvenlik önlemi alınmasına karşın eylemin gerçekleştirilmesi emekçi halkımız tarafından da coşkuyla karşılanmıştır. 24 Nisan olması ve partimizin eylem gerçekleştirme olasılı-

ğına karşı güvenliği en üst noktaya çıkaran düşmanın önlemlerine rağmen, militanları eylemi gerçekleştirmiştir. Eylemi gerçekleştirmelerinin ardından düşmanla karşılaşan militanlarımız başarılı bir şekilde geri çekilmiş, düşman ısrarlı bir yönelim gösterememiştir. Partimizin kuruluşunu selamlayan pankartın emekçi halkımızda yankısını bulmasının önüne geçmek isteyen düşman geniş güvenlik önlemleri alarak saat 08:00 sularında füyeler kullanarak pankartı indirebilmiştir.

26 Nisan tarihinde militanlarımız Gülsuyu Mahallesinde 24 Nisanla ilgili bir eylem daha gerçekleştirmiştir. Mahallenin en merkezi noktası olan ve düşmanın ablukası altında tutulan Heykel Meydanına gece saatlerinde “33. yılında şan olsun partimiz TKP/ML’ye” TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asılmıştır. Düşmanın ablukası altında tutulan bu meydana militanlarımız cüretli bir şekilde girmiş ve eylemi kayıp vermeden gerçekleştirmişlerdir. Düşmanın abluka altında tuttuğu ve üs olarak kullandığı bu meydana eylemin gerçekleştirilmesi mahalle halkı üzerinde güven yaratan bir işlev görmüştür.

24 Nisan ve 1 Mayıs militanlarımız tarafından yapılan yazılama eylemleriyle karşılandı. 1 Mayıs ve Gülsuyu mahallesiinde gerçekleştirilen yazılama eylemleri mahalle halkı üzerinde olumlu bir etki ve coşku yaratmıştır. “24 Nisanda parti bayrağını yükselt”, “33. yılında şan olsun partimiz TKP/ML’ye”, “1 Mayıs’ta alanlara TKP/ML saflarına”, “Devrimci 1 Mayıs için ileri”, “Yaşasın 1 Mayıs”, “Yaşasın partimiz TKP/ML”, “Yaşasın halk savaşı”,

“Yaşasın Marksizm, Leninizm, Maoizm”, “Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı” sloganları duvarlara nakşedilmiş ve birçok yere partimizin imzası atılmıştır. Militanlarımız son süreçte Dersim’de şehit düşen MKP gerillalarını anmak ve direnişlerini selamlamak için “MKP şehitleri ölümsüzdür” yazılmaları, partimizin imzası atılarak yapılmıştır.

Militanlarımız eylemlerini 1 Mayıs alanına da taşıyarak işçi sınıfının mücadele gününü selamlamıştır. Miting alanında militanlarımız özgür bir eylem gerçekleştirerek 24 Nisan, 1 Mayıs, 18 Mayıs’a yönelik anlam ve önemine yönelik propaganda yürütmüştür. Militanlarımız “Yaşasın 1 Mayıs, Biji yek gulan” TKP/ML TİKKO imzalı pankart açmış ve partimizin kuruluşunu 1 Mayıs alanında işçi sınıfının mücadele gününde selamlayarak daha da anlamlı kılmıştır. Pankartın açılmasının ardından bir militanımız megafonla Partimizin kuruluşunu ve 1 Mayıs’ı selamlayan, Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın katledildiği 18 Mayıs’ı hesap sorma bilinçimizle karşılamamız gerektiğini vurgulayan bir konuşma yapmıştır. Partimizin şiarlarının haykırıldığı konuşmanın ardından yürüyüşe geçen militanlarımızla birlikte partimize gönül vermiş yüzlerce insan TKP/ML TİKKO pankartının arkasına geçmiş ve militanlarımızla birlikte aynı şiarları haykırarak yürümüştür. Miting alanındaki bu coşkulu yürüyüş mitinge katılan kitlelerde de bir sevinç ve coşku yaratmıştır. Yürüyüşümüzün yarattığı coşkuyla militanlarımız pankartı uygun bir noktaya asarak eylemi sonlandırmışlardır.

TKP/ML Merkez Komitesi Siyasi Büro'sunun komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 32. Ölüm Yıldönümü nedeniyle yayınladığı bildiri:

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZA;

Türkiye proletaryasının Marksizm-Leninizm-Maoizm'i rehber edinmiş öncü Partisi TKP/ML'nin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya yaşıyor!

18 Mayıs 1973'de Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 32. yıldönümünde, onun ülkemiz devrimi özelinde proleter dünya devrimine kat-

kılarının daha iyi anlaşılmasından ötürüdür ki, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Bıraktığı miras; ardıllarının yürüttükleri savaş, direniş ve mücadele sonucu bugüne kadar taşıdığı için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Başlattığı savaş; yenilgilere, kayıplara, sapmalara, ihanetlere, yılgınlıklara karşın kesintisiz bir çizgiye oturtulduğu için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Gerçekleştiği direniş; bütün olumsuz örneklere, zafiyetlere, kırılmalara karşın geleneğe dönüştürdüğü için İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Halkına olan derin sevgisi ve bağlılığı;partisinin ve yoldaşlarının, kitlelerle kurduğu ilişkideki tavrını benimsemeyi rehber alma konusundaki titizliğiyle sürdürüldüğü için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Partisi/partimiz TKP/ML; bugün ihanet çemberlerini kırdığı, rotasından çıkarılma çabalarından kurtulmayı her defasında başardığı için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Türkiye topraklarına diktiği enter-nasyonal proletaryanın kızıl bayrağı; partimiz TKP/ML, halk ordusu TİK-KO, gençlik örgütümüz TMLGB'nin kadroları, militanları ve savaşçıları tarafından yüzlerce şehit ve gazi pahasına elden ele ve şerefle taşınmakta olduğu için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Aşkın, Muharrem, Cafer silah elde toprağa düştüğü için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Yoldaşları F tipi zindanlarında 4,5 yıldır faşist diktatörlüğün tecrit işken-cesine karşı tavizsiz bir direniş hattı ördüğü; Nergiz ve Muharrem kahramanca ölümsüzleştiği için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Partimiz, önder yoldaşını ölümsüz-lüğe uğrattıktan sonra geride bıraktığı 32 yılın ardından geldiği aşamanın hiçbir gerekçeye sığınamayacak biçimde kabul edilemez olduğunu ilan ederken, bunu ilan etmenin de yalnız başına bir şey ifade etmediğinin bilinciyle hareket ettiği için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Önder yoldaşımızı şekillendiren rehber ideolojimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'in donanımıyla dünyanın bir dizi ülkesindeki komünist parti

ve hareketlerin iktidar yürüyüşleri emin adımlarla sürdüğü için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Filistin ve Felluce'de emperyalizm ve Siyonizme diz çöktürüldüğü; Bolivya'da Ekvator'da halkın sokağa dökülmesi, Beyaz Saray koridorlarında panik yarattığı için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

Faşist diktatörlüğün; bayrak kampanyalı, provokasyonlu-linç girişimli faşist saldırılar eşliğinde, sınıf mücadelesinin yanıtı, bütün eksikliğine, sorunlarına karşın her şeye rağmen yüz binlerin katılımı ile 1 Mayıs alanlarında verebildiği için, İbrahim Kaypakkaya yaşıyor.

İBRAHİM KAYPAKKAYA; Türkiye'de partimiz önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesi verildiği, halk savaşı stratejisi doğrultusunda gerilla savaşı sürdürüldüğü için **YAŞIYOR! BEYNİMİZDE BİLİNÇ, BİLEĞİMİZDE GÜÇ, YÜREKTE CESA-RETTİR;**

**İBRAHİM KAYPAKKAYA
YAŞIYOR!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML'
YAŞASIN TİKKO, TMLGB!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!**

**TKP/ML MK-SB
Mayıs 2005**

YAŞASIN GERİLLA SAVAŞI

Devrimimizin başarısı için silahlı mücadelenin doğru kavranması, geliştirilmesi büyük önemdedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bize proletaryanın iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadelenin zorunlu olduğunu, bu olmadan zafere erişilemeyeceğini öğretti. İktidar ele geçirilmeden hiçbir şeyin proletarya lehine gelişemeyeceğini, her şeyin sadece hayalden ibaret kalacağını da öğrendik. İktidarı ele geçirmenin biricik yolu halkın silahlı mücadelesini yaratmak ve geliştirmektir. Bu olmadan faşizmi yok edemeyeceğimizi, aksine sürekli yenilgiler alacağımızın bilincindeyiz. Bu bilinci halk kitlelerine taşımak ve gelecekte beklentilerini ancak kendi elleriyle yaratabileceklerine onları ikna etmeliyiz.

Halk kitleleri var olan gerici iktidardan

kurtulmak ve kendi iktidarlarını yaratmak noktasında kesinlikle olumsuz bir yaklaşım içinde olamazlar; sadece buna güçlerinin yetmeyeceğini düşünürler; kendilerinin bu güce sahip olduklarının farkına varamazlar. Bütün mesele kitlelere devrimci yolu göstermek, bu yolun gelişmeye açık olduğunu göstermektir. Ezilenler her zaman ilerici olandan tavır olarak tarihin devrimci yönde ilerlemesine hizmet etmişlerdir. Günümüzde işçi sınıfı, yoksul köylüler, küçük burjuvazi ezilenlerin en dinamik kesimlerini oluşturmaktadır; çünkü onların bu düzenden hiçbir çıkarları yoktur... Onlar öğrendiklerinde gerçek gücün kendilerinde olduğunu, birleştiklerinde, örgütlendiklerinde, silahlandıklarında yönecekleri yer iktidar olacaktır. Partimiz tam da kitlelerin bu gerçekliğinin

farkında olarak devrimci silahlı mücadelenin gelişip güçlenebileceğine inanmaktadır. İktidar mücadelesi nihayetinde iki gücün karşılıklı savaşına mecburdur.

Başkan Mao bize şunu söylemişti: “İktidarın silahlı güçle ele geçirilmesi meselenin savaşla çözülmesi, devrimin temel görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi

evrensel olarak Çin için ve bütün diğer ülkeler için geçerlidir”

Biz Başkan Mao'nun bu sözünün takipçileri olarak Türkiye'de devrimci silahlı mücadelenin gerçekleşmesi, gelişmesi uğruna gerilla savaşını ısrarla savunmak, onu geliştirmek için yoğun bir çaba içinde olmak zorundayız.

Son yıllarda artan bir şekilde silahlı devrim mücadelelerinin “terörizm” olarak yaftalandığını duyuyoruz. Kitlelerin bilinci “terörizm” yalanıyla bulandırılmakta ve halkın silahlı mücadeleye olan kaçınılmaz eğilimi yok edilmek istenmektedir. İktidarın halk kitleler tarafından ele geçirilmesinin biricik yolu olan silahlı mücadelenin burjuvalar tarafından bu şekilde adlandırılması şaşırtıcı değildir; bu çürümüş demagojiyi her zaman kullandılar; sonucu ise sadece hüsrana oldu. Elbette bu demagogik propaganda etkili olmuştur ve bugün de etkili olmaktadır. Ancak bunun nedeni devrimci silahlı mücadelenin yeterince geliştirilmemesi, bu anlamda yapılan hatalardır. Nihayetinde biliyoruz ki kitleler, devrime katılana kadar iki karşıt gücün etkisine açıktır; aldatılmaya açıktır... Devrim gibi karşı-devrim de kitleleri yanına çekmek, tarafsızlaştırmak için çaba harcar. Devrimci irade kitleleri devrime yönlendirirken, karşı devrimci irade onu devrimden uzaklaştırmak için çaba harcar.

Bugün karşı-devrimci iradenin bu konuda görece başarılı olduğu doğrudur. Bir başka doğru da bu başarının temelsiz olduğu, başarısızlığa dönüştürülmesinin mümkün olduğudur. Tam da bunu yerine getirmek için partimizin silahlı mücadele ile ilgili görüşlerinin “terörizm” yaftasına

tümüyle aykırı olduğunu, partimizin “terörist” bir bakış açısına sahip olmadığını ve silahlı mücadeleyi halk iktidarı için sürdüğümüzü ortaya koymalıyız.

Öncelikle bir yanlısamanın ortadan kaldırılması gerekir: Kitlelerin tarih boyunca asıl olarak ilgilendiği sorun şiddetin kendisi olmamıştır. Şiddet bir şekilde toplumsal hareketlerin içinde her zaman var olmuştur. Bir kitle yürüyüşünde, bir grevde ya da toplumun kendi içindeki sorunların çözümünde şiddetin bulunmadığını iddia etmek gerçeklerle tümüyle çelişir. Asıl mesele şiddetin kim tarafından, kime karşı ve neden uygulandığıdır. Halkın tutumunu belirleyen öz budur. Tümüyle şiddete karşı olmak, var olan şiddet gerçekliğini görmezden gelmek iktidarların varoluş gerçekliğini inkar etmektir. Bu konuda herkesin bilinci açıktır. Şiddet, yani terör bir gerçekliktir.

Terörizm esasta, siyasal içerikten yoksun, salt nefret, intikam düzeyinde kalan, bireysel bir karaktere sahip; iktidarın ele geçirilmesini amaçlamayan bir anarşist anlayıştır. Uzun bir geçmişe sahip olmasına rağmen terörizm hiçbir zaman siyasal başarılar kazanamamış, güçlü bir toplumsal karakter sağlayamamıştır. Çünkü bunu sağlayacak bir bakış açısına sahip değildir. Terörizmin gücü sadece amaca ulaşmış eylemlerden, başarılı imhalarından, sabotajlardan gelir; asla kitlelere dayanan bir başarı söz konusu olmaz. Bu nedenle görece güçlendiği dönemler olsa da sonucu kesin yenilgiler olmuştur. Kitlelerin terörizmden etkilenmesi ile ilgili olarak şunu unutmamak gerektiğini belirtmekle yetinelim: Terörizmin halk kitleleri tarafın-

dan benimsemesi genellikle zayıftır ve geçicidir.

Yine terörizm ile ilgili önemli başka bir saptama, kitlelerin devrimci hareketi içinde, belli dönemlerde devrimciler belli düzeylerde bu akımdan etkilenmişler ve uygulamışlardır. Ancak bu esas olarak bir çaresizlik ve zayıflık sonucudur. Özellikle devrimlerin ilk aşamalarında, elbette, daha gerilemiş halde devrimlerin ileri aşamalarında da siyasal ve ideolojik geriliğin olduğu durumlarda terörizm bir eğilim olarak varlığını hissettirir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm terörizmi en temel ilkesi ile olumsuzlar; Marksist bilim tarihin (ilk aşaması hariç) sınıflar savaşımı olduğunu ve sınıf mücadelesi ile ilerlediğini savunur. Bu tarihsel ilerleyiş kitlelerin mücadelesi ile gerçekleşir. ‘Tarihin motoru sınıf savaşımıdır ve tarihi kitleler yapar.’

Bu temel ilke terörizm ile ilişkimizi kökten keser. Açık ki Marksist teorinin terörizm ile ilişkisinin kökten kesik olması, toplumsal bir gerçeklik olan bu “canavarın” devrimci hareketten tümüyle koptuğunu ifade etmez. Her burjuva hastalık gibi terörizm de devrimci hareketlerin belli süreçlerinde etkili olmuştur. Ancak, ilerleme ve Marksist teorinin yol göstericiliği ile bunlar esas olarak aşılmıştır. Lenin yoldaştan vereceğimiz açıklamalar Marksistlerin teröre ve terörizme yaklaşımının ne olduğuna çok belirgin bir ışık tutmaktadır:

“Elbetteki biz, bireysel terörü yerinde bir davranış saymadığımız için reddederiz. Oysa, büyük Fransız Devriminin terörünü “ilke olarak” mahkum edebilen, ya

da bütün dünyanın burjuvazisi tarafından kuşatılmış muzaffer devrimci bir parti tarafından genel olarak uygulanan terörü mahkum edebilen kimselerle Plehanov, daha 1900-1903 yıllarında, henüz Marksist ve devrimci iken, alay etmiş, onları gülünç duruma düşürmüştür.”

“Dolayısıyla, her şeye rağmen, şeyler ileri doğru hareket ederler. İnanılmaz, tarif edilemez zorluklara rağmen, kilelerin silahlanması ilerler. Bireysel terör, aydınların, zayıflıklarının doğurduğu bu canavar, artık maziye karışmıştır... Şimdi artık halkla birlikte silahlı eylemler gündemdedir. Silahlı mücadeleyi başlatanlar, kendilerini proletaryanın savaşanları ve ileri kesimlerinin başına geçerek, yarın işçi ayaklanmasının gerçekleştiği gün, tecrübeleri ve yiğit cesaretleriyle binlerce, on binlerce işçiye önderlik edecek olan halk önderlerini savaşın ateşinde ve çeliğinde eğitecek; sadece sözde değil fiili olarak da kitleleri kendilerine temel aldıklarında, böyle olacaktır. Yaşasın halkın devrimci ordusunu başlatanlar!..”

“Çok şükür ki, devrimci bir kale yokluğunun, devrimci tecrit olmuş devrimci teröristlerin bir karakter ‘haline getirdiği’ günler geçmiş bulunmuyor. Bombalar artık tek tek silahşörlerin bir silahı değil halkın cephaneliğinin gerekli bir ögesidir...”

Bütün mesele kitlelerin devrim için silahlanması ve ‘halkla birlikte silahlı eylemlerin’ gündeme gelmesidir. Terörizmin pratik olarak aşılmasında belirleyici özellik bu olmuştur.

Silahlı devrim mücadelesinin içerdiği şiddetin terörizm ile olan temel farkının ne olduğu burada açıktır. Halkın kurtulu-

şunun kesinlikle devrimci şiddete ihtiyaç duyması, iktidar savaşının nihayetinde iki silahlı gücün bir savaşı olarak gerçekleşmesi yadsınamaz bir gerçekliktir. Bunu yadsıyanlar mevcut gerici iktidarların kendilerini silahlı güçlerle koruduğunu ya bilmiyorlar (ki mümkün değil) ya var olan silahlı güçlerin gerçekten “düzen koruyucu” olduklarını hiçe sayıyorlar ya da tümüyle karşı-devrimin yıkılmasına, parçalanmasına yanaşmıyor ve onların lehinde tavır alıyorlardır. Biliyoruz ki bu “bilmeyenler”, “hiçe sayanlar” ya da karşı-devrim lehinde tavır içinde olanlar her türden şiddete karşı olduklarını da propaganda edip genellikle terörizm yalanına ortak olurlar. Bazı durumlarda devlet terörden bahsetseler de, bu kesimler için gerçek olan şey kitlelerin devrimci eyleminin kaçınılmaz yıkıcı özelliğini benimsemeleri ve karşı-devrimci iktidarın parçalanmasına olumsuz bakmalarıdır. Bu duruşlarıyla sonuçta karşı-devrime hizmet ederler. Çünkü savaşın yıkıcı özelliğine karşı çıkmak, yıkılması gerekenin yıkılmamasını istemekten başka bir şey değildir.

Terörizm kitlelerin devrimci mücadelesinden esas olarak silinmiştir. Tekrarlamak gerekirse bu eylemlerin kitlelerin devrimci hareketinde olumlu ya da olumsuz etkileri zayıftır.

Esas olan şey kitlelerin devrimci yöndeki kaçınılmaz hareketi ve bu hareket yön verecek olan, ona önderlik eden Komünist Partilerin ve olabildiği ölçüde küçük burjuva partilerin kitlelere dayanan eylemleridir. Bu nedenle bir şekilde “terörizm” üzerine açıklamalar yapan, kitleleri

terörizm yalanlarıyla kendi saflarına çekmeye çalışan, bilinçleri bulandırmaya gayret eden tüm fikirlerin devrimci silahlı mücadeleye set çekmek amacına dahil olduklarını bilmeliyiz.

Devrimci savaşların başlangıçları ve görece uzun süreli güçlenme süreçlerinde halk kitlelerinin silahlanmaları ve silahlı mücadeleye katılmaları zayıftır. Bu durum devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkinin bir özelliği olarak kavranmalıdır. Bu zamanlarda eksiklikler, hatalar, başarısızlıklar mümkündür. Bu süreçlerde karalamalar, kitleleri devrimden, devrimci eylemlerden soğutma çabaları bir ölçüde etkili olur. Bu durum sadece doğru politik çizginin ısrarlı savunusu ve pratiği ile aşılabılır. Yine Lenin yoldaştan bir alıntı ile bu sürece yaklaşımın ana özelliğini ortaya koyalım:

“Tecrübeden tecrübeye koştuk, kör topal yürüyerek devrimci bir ordu oluşturmaya çalıştık, el yordamıyla yol aldık ve o durumda, görevlerimizi yerine getirmenin yollarını aradık ve görev açıldı. Bugün bu zorluklardan kurtulmuş olmaktan hala çok uzağız. Başında, konuşan ancak zorlukları yenme yollarını tamamen gözardı eden devrimciler gibi tamamen soyut bir şekilde hareket ettik. Doğal olarak, bir çok kişi bizi suçlamaktadır, hatta tüm sosyalistler ve sosyal demokratlar bugün bile, sonunu nasıl bitireceğimizi bilemediğimiz bir şeye başladığımızdan dolayı bizleri suçluyorlar. Ancak tüm bunlar, yaşayan ölümlerin saçma suçlamalarından başka bir şey değildir. Devrimlerin en büyüğünü yapmaya, onu sonuna kadar nasıl yürüteceğimizi önceden bilerek başlamamız na-

sıl mümkün olabilirdi? Hayır, kararlarımız, yalnızca kitlelerin tecrübesinin içerisinden yükselebilirdi.”

Silahlı mücadelenin koşulları üzerine açılımlar yapmak bu yazı için çok gerekli değildir; şununla yetinelim: Faşizm koşullarında, yarı-sömürge bir ülkede devrimin objektif şartları esas olarak vardır. Ancak bu, savaşa etkin bir hazırlığı, halk kitlelerinin savaş hakkındaki bilinçlerinin açığa çıkarılması ve doğru bir yönelimde geliştirilmesi gereğini, Lenin yoldaşın belirttiği gibi “kararlarımız, yalnızca kitlelerin tecrübesinin içerisinden yükselebilirdi” anlayışını ve burada özellikle belirtmek gerekir ki Marksist savaş tarihinin ve düşmanın savaş tecrübesinin elde edilmesi zorunluluğunu ortadan kaldırmaz. Kendimizi tümüyle savaşa hazır hale getirmediğimiz durumda yenilgilerimizin kavranması da mümkün değildir. Kendimizi savaşa her bakımdan koşullamadığımız takdirde halk kitlelerinin düşman tarafından karartılmış bilinçlerini doğru bir yönelimde geliştirmemiz de imkansızdır. Ve yine savaş tecrübemiz karanlıklar içindeyse savaşı başından itibaren kazanmaya muktedir bir umut (teorik düzeyde de olsa) ile geliştirmemizi sağlayacak birikime sırtımızı çeviriyoruz demektir.

Buradan varacağımız sonuç, zorunlu bir silahlı mücadele içindeyken görevlerimizi eksiksiz yerine getirme sorumluluğumuzun büyüklüğüdür. Savaşa hazırlığı ise ancak savaş içinde gerçekleştirmek bizim koşullarımızda bir zorunluluktur. İbrahim yoldaşın şu belirlemesi tam da bu gerçekliğin altını çizmektedir:

“Diğer yandan, köylük bölgelerdeki

faaliyetimizin muhtevası ve biçimi, Şafak revizyonizminden ayrıldığıımızdan beri hızla değişmiştir. “Barışçı” propaganda ve ajitasyonun yerini silahlı mücadele biçimleri, silahlı propaganda ve ajitasyon metotları almıştır. Ayrıca, hakim sınıfların genel olarak devrimci faaliyetlere karşı, özel olarak köylük bölgelerdeki devrimci faaliyetlere karşı tutumu da son derece değişmiştir. Hakim sınıflar, köylük bölgelerde devrimci faaliyetlere meydan vermemek, mevcut faaliyetleri yoketmek için azgın saldırılara girişmektedirler. Ufak bir ihbar üzerine büyük birlikleri harekete geçirmektedirler. Bir veya birkaç kişinin üzerine yüzlerce, binlerce askerle gitmektedirler. Bu sebeple “barışçı” propaganda ve ajitasyona, özellikle köylerde imkan da kalmamaktadır. Bu yüzden, köylük bölgelere gönderdiğimiz kadroları silahlandırmak, hakim sınıfların silahlı saldırılarına karşı yine silahla karşı koyacak hale getirmek zorundayız. Ayrıca, tabiatın güçlüklerle dolu şartları da kadroları silahlandırmamızı zorunlu kılmaktadır.”

Eğer devrimci mücadele silahlı mücadeleyi şart koşuyorsa, devrimci çalışmaların düşman tarafından engellenmesine karşı durulması bir gereklilik ise (kimse bunu inkar edemez) o halde başından itibaren silahlı bir örgütlenmenin gereğine inanmak gerekir. Bunu belirleyen objektif şartlardır.

Terörizm olarak adlandırılan bu anlayışımız ve pratiğimiz açıktır ki devrimin zorunlu bir hamlesidir. Terörizm ile hiçbir ilişkisi de yoktur.

Gerilla savaşını, gerillaları “terörist” olarak karşısına alarak devlet, esas olarak

onun devrimci özünü, kitleleri kurtuluşa götürmeyi amaçlayan siyasal içeriğini gizlemek istemektedir. Ve yine, haksız bir savaş sürdüren devlet bu sayede alçakça gerçekleştirdiği katliamlarını, yoksul köylülere yönelik baskılarını, gerillaya azgınca gerçekleştirdiği saldırılarını, kitle eylemlerine karşı gösterdiği tahammülsüzlüğünü aklamaya çalışmaktadır. 8 Mart etkinliklerinde kitleye saldırısına nasıl meşruluk kazandığını anımsayalım: “Terör örgütü lehine slogan attılar”, hapishane katliamına nasıl meşruluk kazandırdıklarını unutmayalım: “Teröristleri kendilerinden kurtardık”, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı babası ile birlikte katleden devletin yaptığı açıklamayı hatırlayalım: “O bir teröristti”... Dersim’de kışın gerçekleşen MKP gerillalarının bulunduğu barınağa yapılan baskında iki gerilla sağ olarak ele geçirildikleri halde orada katledildiler; nedeni “terörist” olmalarıydı... Namık Dursun çatışmalarda, baskınlarda, pusularda “sağ terörist” istemediğini söylemekte, ölüm kararlarını baştan almakta ve uygulamaktadır.

Bu konuda faşist devlet, onun hükümeti emperyalizm tarafından öne sürülen, gerçekleştirilen politikaları takip etmekten başka bir şey yapmıyor. Emperyalizmin bugün dünyada gelişen devrimci savaşlara terörizm yaftasını yapıştırdığını herkes bilmektedir. Üstelik bunu pervasızca yapmaktalar. Adalet Bakanı dünya devletlerini “terörizm” hakkında ortak bir görüşü benimsemeye çağırırken “benim teröristime başkası özgürlük savaşçısı demektedir. Bunun düzeltilmesi gerekir” demektedir. Irak direnişçilerine denilenleri

hatırlayarak faşist hükümet sözcüsünün bu anlayışını bir araya getirin, ortaya nasıl bir acizlik çıktığını çok net göreceksiniz. Silahlı mücadeleyi kitlelerin gözünde, Marksist - Leninist – Maoist savaşçıların ret ettikleri bireyci terörle aynılaştırarak saygınlığını zedelemeye çalışmaktalar. “Sosyal Barış”ı savunduklarını, buna çalıştıklarını söyleyerek, gerçekte yaptıklarını gizleyerek, “terörizm” ile mücadeleye ettiklerini söyleyerek halkı kandırmaya çabalamaktadırlar. Böylece kitleleri kendi saflarına çekmeyi ya da en azından tarafsızlaştırmaya gayret etmektedirler.

Bu tutum emperyalizmin tutumuyla uyum içindedir. Bir taraftan karalamalarla örtülmeye çalışılan devrimci mücadeleye karşı çıkmayı sağlamayı hedefliyorlar diğer taraftan katliamların, devrimci çalışmalara yönelen kanlı baskıların gerçekleşmesi için zemin hazırlamaktalar.

Parti tarafından başlatılan ve sürdürülen silahlı mücadele halkın sınıf mücadelesinin bir devamıdır. Siyasi mücadelenin silahlı devamı olan bu savaş halk kitlelerinin desteğini ve katılımını kazanacak öze ve yeteneğe sahiptir. Bunu başarıya ulaştıracak çetin bir yolumuz olduğu doğrudur. Bu yola girilmiştir. Bu yolun kızıl fenerle aydınlatıldığı gerçeği bizleri gerilla savaşına sarılmaya, onun tüm hazırlığının savaş içinde gerçekleşeceğine sonsuz güven duymaya götürmektedir. Halkımız bu haklı savaşın, halkın devrimci yöndeki ilerlemesine uyumlu savaşın gerçek öznesidir. “Yaşasın halkın devrimci ordusunu başlatanlar!”

Yaşasın gerilla savaşı..

Partimiz TKP/ML'nin 33. Kuruluş Yıldönümü Eylemlerle Selamlandı!

Partimizin kuruluşunun 33. yılını ona yakışır bir etkinlikle kutlamak ve selamlamak anlayışı ile **25 Nisan 2005** tarihinde Adana Seyhan'daki **Türk-Amerikan Derneği**, Mersin Mezitli **Oyakbank** ve Adana 6 kat köprüsü **Aksa-Oyak Sigorta** şirketi molotoflanmıştır. Çıkan yangınlarda maddi hasarla birlikte bir kısmı tamamen kullanılmaz hale gelmiştir. Partimizin 33 yıllık mücadele ve savaş tarihi bugün hala halkımıza umut olmaya devam ediyor. Partimizin kuruluşu da yine savaşı geleneklerle; kimi zaman bir düşman unsurunun imhasında, kimi zaman düşman kurumun ve kuruluşların tahrip edilmesinde kimi zamanda Marksizm-Leninizm Maoizm biliminin rehberliğinde en olunmaz denilen, cüreti-cesareti ve yaratıcılığı zorunlu kılan eylemlerde hesap sormaya devam edecektir.

Bugün için emperyalizmin her yönden kuşatılmışlığında bulunan halkımız şunu bilmelidir ki; partimiz savaşı çizgisiyle günden güne büyüyerek kurtuluşumuzun yolunu çizmeye ve yeni ufuklar açmaya muktedirdir. Savaş içinde basitten karmaşığa doğru yol alarak her dönem için bir adım önde olmayı başaracak ideolojik güce sahiptir ve bu yüzden başta Türk ve Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımız sömürüye, yoksulluğa ve yozluğa karşı savaşımızın öncü kurmayı **TKP/ML** saflarında yerini almalıdır.

NEWROZ'da İlegal Gösteri

Çukurova'da gerçekleştirilen illegal kitle gösterisiyle Ortadoğu halklarının isyan günü olan Newroz selamlandı. 21 Mart günü akşam saatlerinde Kürt emekçilerin yoğun olduğu bir mahalledeki ana yolun molotoflanmasıyla başlayan illegal gösteride “Yaşasın Partiniz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO ve TMLGB”, “Newroz İsyanda, İsyana Dağlarda”, “Kürt Ulusuna Özgürlük Halk Savaşı ile Gelecek” sloganları atıldı. Göstericilerin hazırlamış olduğu “Newroz İsyanda, İsyana Dağlarda” yazılı bir pankart yol kenarındaki bir duvara asıldı. loganların atılmasından ve yol molotoflarla ateşe verildikten sonra eylem başarıyla sonlandırıldı.

Sınıf Savaşımı Bütün İnkarlara Karşın Hükümünü Sürdürüyor

DEVİRİMCİ DURUŞU YÜKSELTELİM!

Geride bıraktığımız yaklaşık bir yıllık süreç, Türkiye devrimci hareketinde belli ayrışmalara sahne oldu. Reformist, gerici ve işbirlikçi önderliklerle devrimciler arasındaki ayrışım kitlelerinin gözündeki iyiden iyiye belirginleşmeye ve netleşmeye başladı. Her daim varolan politik ve ideolojik farklılıklar, pratikte daha somut ve berrak bir yansımaya dönüşmektedir. Özellikle '90'lı yıllarda, esen tasfiyeci rüzgarların da etkisiyle, reformist, tasfiyeci bir hatta çekilmeye çalışılan kitle hareketleri sistemi rahatsız etmeyen ve düzene bağımlı bir şekilde "hakkımı ve hukukunu arama" rolünü oynamayı terk ediyor. Bunun yavaş ve sancılı olduğu bir gerçektir. Ancak bir o kadar gerçek olan başka bir şey sistemin kitleleri kendisine yedekleme aracı olarak kullandığı araçlarının tıkanıdığı, ilerleme sağlayamadığıdır. Türk devleti gerek içerde ve gerekse dışarıda sıkıştıkça, elindeki paslanmış argümanlara sarılmakta, bu haliyle de aslında ne kadar güçsüz bir pozisyonda olduğunu ele vermektedir.

Son birkaç ayda yaşananlar bu güçsüzlüğün somut bir ispatı değilse nedir? Newroz'daki kitlesellığe, yaygınlığa ve coşkuya karşı geliştirilen "sözde vatan-daş" argümanı, ardından devrimcilere ve devrimci çalışmaya karşı geliştirilen linç girişimleri, bayrak fetişizmi ile dorukla-

ra çıkartılan manifatura milliyetçiliği ve Ermeni soykırımına karşı geliştirilen; "hayır ortada bir soykırım yok, varsa bile Türklere yapıldı, Ermenileri Türklere korumak için yani onların soykırımına uğramaması için tehcir kararı alındı" gibi abuk sabuk ama TC'nin çaresizliğini oldukça iyi özetleyen açıklamalar, hem faşizmin içinde bulunduğu durumu ve hem de bu faşist devletin üzerinde yükseldiği temel ideolojik argümanların ne kadar güçsüz ve safsata olduğunu açığa çıkartmaktadır. Faşizmin üzerinde yükseldiği argümanlar tarihsel gerçekler karşısında ufak darbelerle yerle bir olmaktadır.

Ancak faşist devletin kurumları aracılığıyla gerçekleştirdiği baskı, manipülasyon ve yönlendirmeye ezilen halk kitleleri üzerindeki tahakkümünü sürdürmektedir. Bu tahakküm içerisinde dönem dönem yaşanan tartışmalar ve tepişmeler, hakim sınıf klikleri arasında yaşanan "sömürüden pay kapma dalaşdır." Aslolan devletin bekasıdır. Bu konuda tehlikeli bir gelişme olduğunda bütün klikler birleşmektedir. Çünkü "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olma" tehlikesi yani sömürülerinin devam etmemesi tehlikesi baş göstermektedir.

Faşizm bu durumu nedeniyledir ki; her daim bir elinde sopayı tutmakta, öte

yandan ise “demokrasisi”ni hayata geçirmektedir. Devleti sorgulayan ve ezilen halkın çıkarları doğrultusunda değiştirmeye yönelik her güç, devlet tarafından terbiye edilmekte, yola getirilmektedir. Buna uymayan her örgütlenmeye “katli vaciptir” fermanı çıkarılmaktadır. Çünkü “Türkiye bir hukuk devletidir ve yasaların gereği yapılmaktadır!”

İşte devletin terbiyesinden geçen ya da başından itibaren faşist demokrasinin çizdiği daire içinde bilerek ve isteyerek rollerini oynayanlar da faşizmin bu “kutsal görevi” için, devletin bekası için sahnelenen bu müsamerede kendilerine verilen ufak rollerle yerine getirmektedirler.

Ezilen halk yığınları arasındaki çalışmalar ve örgütlenmeleriyle ve bunlar aracılığıyla yaşama geçirdiği ideolojik ve politik çizgisiyle reformist, gerici ve işbirlikçi siyasal partiler, sendikal örgütlenmeler ve sivil toplum kuruluşları, ezilen halk yığınlarını devrimci rotadan uzaklaştırma noktasında büyük gayretler içerisindeyler. Emperyalizme ve onların uşakları olan Türk egemen sınıflarının saldırılarına karşı gelişen tepkiyi pasif etkinlikler ve tepkiyle ve inanılmaz yaratıcılıklarını da kullanarak çeşitli ideolojik argümanlarla sisteme yedeklemektedirler.

Bu örgütlenmelerin sınıfsal duruşu ve çıkarları başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen halk yığınlarının var olan sisteme yedeklenmesine dayalı bir nemanlanma üzerine kuruludur. Bunu başarıları oranda varlıklarını pekiştirecek-

ler, övgüyü hak edecekler ve beslenmeye devam edileceklerdir. Bu asalak ve satılmış ruhlu, güya ezilen halk yığınlarının önderliğine soyunan kesimler elbette devrimci önderlik boşluğunda, halk kesimlerinin hoşnutsuzluğunu kendi çizgilerinde eritme koşullarını daha fazla yakalamaktadır. Ve sadece bununla yetinmeyecek kadar egemen sınıfların maşası durumundadırlar. Bununla yetinmeyeceklerdir. Koşullar ve bunun oluşturduğu saldırılar oldukça pervasızdır. Halk kesimleri bunları yaşamaktadır ve görmektedir ve halkın biriken öfkesi akacağı kanalı önünde sonunda bulacaktır. Bundan dolayı, devrimci çizgi bu kesimleri tedirgin etmekte ve endişelendirmektedir. Ezilen halk kesimlerinin bu çizgiye kayması onlar için ölüm demektir. Bu bilinç onların “yaratıcılığını” körüklemekte, argümanlarını zenginleştirmektedir.

Sömürücü egemen sınıflar sömürü sistemine karşı çıkacak ve bu uğurda savaşacak geniş bir ezilen kesimin varlığını kabul eder. Bu kesimlerle tuttuğu cenkte her türlü zorbalığı, şiddeti ve baskıyı kaçınılmaz olarak uygular. Ancak aynı zamanda ideolojik araçlarını da etkin bir şekilde devreye sokar. Bu temelde gelişecek ve gelişmesi kaçınılmaz tepkileri kendi potasında eritmek için, ezilen halk kesimlerini temsil etme adına işbirlikçi önderlikler ve örgütlenmeler yaratır. Ezilen sınıfların kan, can uğruna kazandığı hakların savucusu görünümündeki bu örgütlenmelerin gerici özelliğinin ezilen kitlelerce anlaşılması,

kitlelerin devrimci yöndeki kaçınılmaz eğiliminin bu güçler tarafından engellendiğinin farkına varılması, onların siyasileşmesini ve devrim partisiyle buluşması olasılığını güçlendirir. Hakim sınıflar bu tehlikenin farkında oldukları için sınıf savaşımının kaçınılmazlığının bilincinde olarak kitlelerin devrimci partiler ve özellikle de komünist partiyle buluşmasını engellemek adına, kitlelerin işbirlikçi gerici ve reformist hareketler içerisinde yer almasını, onların belirlediği sınırlarla ve çizgilerle hareket etmesini ister. Bu durum tarihsel olarak varlığını korumuş, çeşitli biçimlere bürünerek ve her dönemin özelliklerine uygun olarak biçim değiştirmiştir.

Bugün, yine ezilen geniş kitlelerin emperyalizmin ekonomik, siyasi, ideolojik ve askeri saldırganlıklara karşı memnuniyetsizlikleri ve tepkileri üst düzeyde yansımaktadır. Bu tepkiler çeşitli düzeylerde eyleme ve kalkışmaya dönüşmektedir. Özellikle özelleştirme saldırılarına karşı işçi sınıfının tepkisi, devleti küçültme politikalarının en büyük mağduru memur eylemleri yine küçük işletmeleri yutma ve yok etme politikasının bir yansıması olarak esnaf eylemleri ve köylü eylemleri, eğitim alanında uygulanan pervasız saldırganlıklara karşı gelişen öğrenci hareketliliği ve bütün ezilen emekçi kesimlerinin yoğun tepkisi söz konusudur. Sistemin, yaşadığı krizlerin ve çıkmazın faturasını kestiği emekçi kesimlerin, bu küçük çaplı kalkışmaları ve hareketliliği elbette ege-menler açısından tedirgin edici bir du-

rumdur. Bunun korkusunu yaşadığı oranda, bilinen eski ve paslı argümanlarını (en çok da vatan, millet bayrak argümanını) kullanarak ideolojik araçlarla kitleleri manipüle etmekte ve onları etkisiz kılmaya ve kendi politikalarına yedeklemeye çalışmaktadır.

Son birkaç aydır bayrak edebiyatıyla bariz bir biçimde açığa çıkan bu ele alış, dünya üzerinde estirilene karşı devrimci saldırılarla da birleştirilerek ezilen halkın çıkarlarını savunanları “terörist”, “özgürlük düşmanı”, “katil” vb. olarak ilan etme ve bu temelde teknolojik gelişmenin ürünlerini de kullanarak saldırılarını yaygınlaştırma anlayışı içerisinde hareket ediyorlar.

Hakim sınıflar reformist, gerici ve işbirlikçi örgütlenmeler aracılığıyla bu ideolojik saldırılarını bizzat işçi sınıfı ve çeşitli emekçi katmanlar içerisinde dolaylı ve dolaysız bir şekilde yaşama geçirdi. Bu temelde kitle hareketlerini bölen, parçalayan ve yöneten bir yaklaşımla sürece yaklaştı. Son bir yıllık süreçte yaşanan pratiklerde, bu temelde bir derinliğin ve sistemli ele alışın olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

1 Mayıs 2004'te devrimci anlayışları kendilerine yedekleyerek, devrimcilerin parçalı bir duruş sergilemesini başaran, ancak **28-29 Haziran 2004** tarihleri arasında İstanbul'da gerçekleşen NATO karşıtı eylemde devrimcilerin militan çıkışı ve karşı koyuşu ile birlikte tedirgin olan bu işbirlikçi, reformist ve gerici anlayışlar, devamından bugüne gelen süreçte, devrimcileri dışlayan, kitle hare-

ketlerinden uzak tutmaya çalışan bir yaklaşım ve pratik içerisine girdiler. Yapılan eylemlerde devrimci sloganların haykırılmasından dahi korkuya düşecek düzeyde bir yaklaşımla, ilerici kesimleri devrimci platformlardan uzak tutmaya çalıştılar. Amaçları hiç kuskusuz ki devletten, faşizmden icazet almaktı. Faşizmin yoğun ideolojik ve psikolojik saldırısı altında: “Bakın biz farklıyız, biz onlar gibi değiliz” mesajını vermek istiyorlardı. Mart ayının tarihsel günlerinde bu yaklaşımlarını en üst düzeye çıkararak; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde, 19 Mart Irak saldırısının yıl dönümünde devrimcileri kitlelerden uzak tutacak ve dışlayacak örgütlenmeler ve ayrışmalar içerisine girdiler. Ve nihayet 1 Mayıs çalışmalarında bu anlayışlarını en üst düzeye çıkararak hareket ettiriler. Devrimcilerin ayrı alanlar seçmesi ve genel olarak kitleden uzak durması onlarda büyük memnuniyet uyandırdı. Çünkü yaptıkları eylemde devrimci sloganlar duyulmuyordu. Kitleler bundan soyutlanıp daha çok ekonomist yaklaşımlarla hareket ettirildiler.

İşte ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak’a yönelik saldırganlıklarının yıl dönümünde ve hala devam eden işgale ve katliamlara karşı 19 Martta gerçekleşen protesto biçimleri, her ne koşulda olursa olsun silahlı mücadeleye nedamet getiren kof barış söylemleri, danslı, müzikli, koşulu protestolar, Türk milliyetçiliği çatısı altında oluşan popülist ve gerici bayrak hayranlığıyla sallanan bez parçaları, Irak’ta yaşanan işgale ve katliama

oluşan tepkiyi bu şekilde geçiştirme ve özünden uzaklaştırma çalışmasını ifade etti. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü sadece feminist bakış açısıyla ele alma ve sistemin istediği şekliyle kadın sorununu sadece cins ayrımcılığına indirgeyen yaklaşımlar ve sloganlar yine devrimci yöndeki gelişimin bir alternafi gibi sunuldu.

Nihayet aynı politik çizginin ürünü olan 1 Mayıs işçi bayramında kepezeliğe dönen yaklaşımlar: “**Kahrolsun değil seviyorum**” şiarıyla örgütlenen bir 1 Mayıs. “Sendikamı, laikliği, ülkemi, düşünmeyi, kitap okumayı, üretim araçlarını, fabrikamı seviyorum vb.” dövizleri, pankartları ve sloganlarıyla yasak savmadan başka bir amaç taşımayan ele alış. Newroz’dan sonra Genelkurmaylığın emriyle doruğa çıkartılan bayrak tutkunluğu eşliğinde geliştirilen şovenist histeri. Katliamcı faşist TC’nin “İstiklal Marşının” işçi sınıfına ve emekçilere zorla dikte ettirilmesi... Kısacası amaçlanan, 1 Mayıs’ı 1 Mayıs yapan, işçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma gününün içeriğinin boşaltılması ve sisteme yedeklenmesi oldu. Geçmişte bahar bayramı yapılmak isteniyordu, ardından salonlara hapsedilmek istendi, şimdi ise bu tür bir ele alışla yine içeriği boşaltılmaya çalışılıyor. Böylelikle devrimci gelecekte önemli bir yeri olan, yüzlerce devrimci demokratın kanı ve canı uğruna kazandığı tarihsel günlerin içeriği boşaltılmak istenmektedir. Ve bunun en önemli aracı da bu reformist, gerici ve işbirlikçi anlayışlar olmaktadır.

Reformist, gerici ve işbirlikçi anlayışlar tarafından ön plana çıkarılan sevgi; aslında işçi sınıfının ve emekçi kesimlerin ihtiyacı olan şeylerin önündeki engelleri sevmesini salık veren, en iyi niyetli değerlendirmeye kaba bir “hümanizmi”le oluşan ideolojik bir saldırı olarak yorumlanmalıdır. *“Sendika, laiklik, düşünme, kitap okuma, fabrika vb. gibi şeyleri sev ve onları kazanmaya çalış, ama ne olursa olsun barış içinde ve huzur içinde yap bunları”* denmektedir. *“Devlet ve egemenler sen bunları seversen ve ona kahrolsun demezsen sana hepsini verecektir”* demektir. *“Kahrolsun kelimesini duyduğun yerde, bunu haykırınları gördüğün yerde kaç, uzak dur; onlar bozguncu, provokatördür”* denmektedir. Gerçekte ise doğru bir okuyuşla onlar faşizmin düşmanıdır emperyalizmin ve her türden gericiiliğin düşmanıdır denmektedir. Ve bu gericiliklere karşı olmak sizin işinize gelmez demektir. *“Sevgi, aşk, aile, demokrasi”* kavramları nasıl da bir anda bu hain işbirlikçi ve gerici anlayışların yaratıcı ve aynı zamanda saldırgan tutumlarına materyal oluveriyor! Nasıl da egemen sınıfların bilumum temsilcileriyle aynı dili çekinmeden kullanıyorlar! Afganistan ve Irak’a bugün “demokrasi” getirdiğini iddia edenlerle, her demokratik tepkiyi provokatörlükle suçlayan ve devamında insana olan sevgisini dile getirenler nasıl da paydaları ortaklaşıyor!

Emekçi sınıflar bugün gerek devletin ve gerekse de bu türden anlayışların etkisi altında olsalar da, dolaysız pratikle-

rinden öğrendikleriyle buldukları her fırsatta, en gür sesleriyle “satılmışlar” sloganını haykırmaktan geri durmamaktadır. İşte reformist gerici ve işbirlikçi anlayışlar bunu bildikleri içindir ki kitleleri ideolojik olarak yozlaştırma ve devrimcilerden uzak tutma uğraşındalar. Çünkü kitlelerin bu dolaysız bilgileri, devrimci politikayla buluştuğu an eşsiz bir güce ve kendilerine dönecek bir silaha dönüşecektir. Varsınlar demagojilerini ve “yaratıcı” materyallerini kullansınlar. Bu onların yüzlerinin daha fazla açığa çıkmasından başka bir işe yaramayacaktır. Ama unutulmasın kitleler devrimci politikalar ve şiarlardan kopartma girişimleri hep başarısızlıkla sonuçlanmıştır ve gerici odaklar her defasında bu bağı kopartmaya yeniden başlamak zorunda kalmaktadırlar. 1 Mayıs’ta devrimciler bunu göstermiştir. Reformist, gerici ve işbirlikçi anlayışların yapmak istediğini fark etmiş ve kendilerini kitlelerden soyutlanamayacağını pratikleriyle göstermişlerdir. Tarih yazılmaya devam ediyor. Reformist, gerici ve işbirlikçi anlayışlar da tarihin sayfalarında yerini alıyor. Aynı şekilde devrimciler de. Devrimciler bugün tarihin ve sınıf savaşının kendilerine yüklediği görevin bilincinde olarak, devrimci duruşu, devrimci çizgiyi yükseltme gayreti içindedir. Ne devletin saldırıları ne de reformist, gerici ve işbirlikçi anlayışların saldırıları bu yürüyüşü durduramaz. Çünkü Partimiz bu yürüyüşün en önünde tavizsiz yürümektedir.

FAŞİZM HALK GENÇLİĞİNE HİÇBİRŞEY VEREMEZ! HALK GENÇLİĞİ GELECEĞİNİ KENDİ ELLERİYLE YARATMAYA MUKTEDİRDİR!

Son birkaç aydır, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günüyle başlayan, Newroz’la devam eden ve Ermeni soykırımının inkarı ile doruk noktasına ulaşan; burjuva feodal devlet aygıtı içinde yaşanan tartışmalar bizlere bir kez daha, faşist devletin çaresizliğini, üzerinde yükseldiği ideolojik zeminin çürüklüğünü ve bu çürümüşlüğe paralel biçimde halk gençliğinin geleceğine dair hiçbir şey veremeyeceğini gösterdi. Faşist devletin halk gençliğine verebileceği, içi boş hamasi nutuklarla bezenmiş vaatlerden başka bir şey olamıyor. Nasıl olabilsin ki? Bugün faşizmin ve onun halk kitleleri üzerindeki baskı aygıtı devletin durumu ortada. Bu devlet ki iç ve dış borçlarıyla tarihinin emperyalizme en bağımlı dönemini yaşıyor. İşsizlik devletin kendi açıkladığı rakamlarla dahi oldukça yüksek oranlarda seyrediyor. Açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan yirmi milyon insandan bahsediliyor. Tüm bunlarla beraber, devletin yönetimini elinde bulunduran hakim sınıf klikleri, var olan bu sorunların, kendi sınıfsal iktidarları var oldukça çözümünün imkansız olduğunun bilincinde olarak; halk kitlelerinin var olan gündemleri açısından hiçbir anlam ifade etmeyen tartışmalarla geçiriyorlar.

Bu politik ortam ve tartışmalar bizlere bir kez daha şunu göstermektedir: Faşist devletin ve bu devletin yönetimini elinde

bulunduran sınıflar, ülkemizin içinde bulunduğu durumu esaslı bir biçimde değiştirecek hiçbir adımı atamazlar. Hele ki bu adımların işçi sınıfı ve emekçi halkın yararına olabileceği, halk gençliğinin geleceğine dair olumlu yönde değişimler içerebileceğini düşünmek büyük bir yanılğı olur. Çünkü böylesi adımlar atmak bu sınıfların varlık gerekçesine terstir. Doğaldır ki atacakları adımlar, gerçekleştirecekleri projeler her daim kendi sınıfsal çıkarlarına uygun olacaktır. Nitekim bugüne kadar gerçekleştirilenler ve uygulamalar bunu defalarca kanıtlamıştır.

O nedenle bu konuda net olunmalıdır. Bu devletin halk gençliğine verebileceği hiçbir şey yoktur. Aksine pek çok uygulaması ve yaptırımıyla halk gençliğinin geleceğini ipotek altına almakta, kendi sınıfsal çıkarları için geleceğe yatırım yapmaktadır. Bu ülke hakim sınıflarının ve onların devletin, halk gençliğine verebileceği hiçbir şey olmadığı ve olamayacağı tarihsel tecrübelerle sabittir. Çok uzun değil, sadece faşist TC’nin kuruluşundan itibaren yapılacak objektif bir değerlendirme, bu gerçeği bizlere fazlasıyla gösterip ispatlayacaktır.

Bu ülke hakim sınıflarının “özgür ve müreffeh” bir gelecekte kastettikleri, kendi geleceklerinin, kendi zevk-i sefalarının rahat bir biçimde sürdürülmesidir. Onların

bağımsızlıkları, emperyalist efendilerine tam bağımlıktan ibarettir. Demokrasileri ise bu bağımlılık altında kendi saltanatlarının sürdürülmesinin bir aracıdır. Onların “bağımsızlığı” dört yüz milyar doları aşan iç ve dış borç altında sürmektedir. Onların “bağımsızlığı”, emperyalist efendilerinin kendilerine biçtikleri çizgilerin dışında bir rol oynayamamaları, ilan ettikleri “kırmızı çizgi”lerin her gelişmede değişmesinde kendini göstermesidir. Onların “bağımsızlığı”, emperyalist efendileri karşısında el pençe divan durmaları ve başına çuval geçirilen askerlerinin hali karşısında bunu “not ettik” demekten öte bir adım atamamalarıdır. Onların “bağımsızlığı”, emperyalistlerin her dediğini yerine getirirken, İncirlik üssünü Ortadoğu halklarının üzerine bomba yağması için sınırsız bir biçimde kullanılmasına izin vermek, Afganistan’da “barış bekçiliği” adı altında emperyalist efendilerinin bekçi köpekliğini yapmakken; ülke içinde ise başta Kürt halkı olmak üzere, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının üzerinde azgın bir terör uygulamaktır. “Sözde vatandaş”ların katliama uğratılması için fermanlar yayınlamak; iş istiyorum diyenlere, “aslan gibi adamsın, git çalış, ben mi sana iş bulacağım?”, Kamımız aç diyen köylülere; “Yok öyle üç kuruşa bir simit”, diyerek cevap vermek, “param yok, böbreğimi satıyorum” diye pankart açana; “burası sakatatçı dükkanı değil” diyerek azarlayanlar, bu ülke halkına ve gençliğine gelecek sunabilir mi?

Tam aksine bu insanlık ve halk düşmanları, halkın ve gençliğin emeği, alınteri ve geleceği üzerinde pervasız bir biçimde at koştururken; bir de hakkını arayan, iş isteyen, açım diyenleri pişkin bir arlanmazlıkla, kabadayı bir biçimde azarlama tavrın-

dadırlar. Bu gayet doğaldır! Sırça köşklerde yaşayanlar, kulübelerde (gecekonduarda) yaşayanların halinden anlamaz. Anlansa bile işine gelmez. Çünkü onların hizmet ettikleri, emrinde buldukları emperyalist efendileri ve hakim sınıflardır! T. Özal’ın açıklıkla ifade ettiği gibi “sevdikleri bu ülkenin zenginleridir.”

O yüzden bu halk düşmanlarından, hal-kın ve gençliğin yararına bir şeyler beklemek, halkın ve gençliğin yararına dair iyi şeyler yapacaklarını ummak büyük bir yanılıdır. Bunlar, varlık gerekçelerine uygun olarak; halka düşmanlık, emperyalistlere ve hakim sınıflara hizmet etmekle görevlidirler.

Ancak; **“sabahın bir sahibi var.”**

Bu ülkede ne kadar aşâğılık, kişiliğini başkasına satmış, onursuz ve bu ülkenin değerlerini pazarlayan ve bu değerler üzerinde sefa süren varsa, buna karşı mücadele eden, kişiliğini ve onurunu koruyan, ülkemizin değerlerinin emperyalizme peşkeş çekilmesini ve bu peşkeş çekilme üzerinden zevk-i sefa sürdürenlere, açlığa, yoksulluğa ve bu sistemin her türlü yozluğuna karşı mücadele edenler de var.

Bu ülke halkına yıllardır, yolsuzluğu ve yoksulluğu kadermiş gibi sunanlara; “devletin malı deniz, yemeyen keriz” zihniyetiyle, halkın emeğinin vergi adı altında gasp edilerek var edilen değerlerin arpalık olarak kullanılıp, şimdi de zarar ediyor gerekçesiyle göstere göstere yağma ve talana uğratılmasına karşı hiçbir karşılık gözetmesizin mücadele edenler de var.

Halk gençliği kendi geleceğini, kendi ellerine almaya, kendi geleceğini yaratmaya muktedirdir. Bunu kendimize ve halkımıza olan sonsuz inancımızla söylüyoruz. Bu konuda iyimseriz. İyimseriz çünkü bu

halk ve bu halkın bağrından çıkan binlerce genç canları pahasına, kanları pahasına bu ülke toprakları üzerinde mücadele yürüttüler. Ve halen yürütüyorlar. Ülkemizin şehirleri ve kırlarında, bu halkın ve gençliğinin özgür, bağımsız ve demokratik bir ülkede yaşayabilmesi için şu veya bu boyutta mücadele edenler, bizlere geleceğe iyimser bakmamızı, geleceğin mutlaka ama mutlaka kazanılacağını öğretmektedir.

Geleceğe iyimser bakıyoruz; çünkü her türlü baskıya, zulme, işkence ve sömürüye rağmen bu ülkenin halkı ve gençliği, kendi içinden, kendi geleceği için savaşan, kendisine sunulan kölece ve onursuzca yaşamı kabul etmeyen binlerce evladını, özgürlük, bağımsızlık, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit verdi. Türkiye halkının onurlu erkekleri ve kızları olarak tarihteki şanlı yerlerini aldılar! Bu ülkenin hakim sınıfları ne kadar onursuz, satılmış ve uşak ruhlu ise; bu ülkenin devrimci kızları ve oğulları, yiğit, onurlu ve namuslu birer insan olarak insanlık tarihinin altın yaldızlı sayfaları arasında yerlerini aldılar.

Bugün halkın hafızasında Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya gibi devrimci ve komünist önderlerin silinmez birer iz bırakmaları nedensiz değildir. Deniz Gezmişleri asanları kim hatırlıyor bugün, ya Mahirleri katledenleri? Kaypakkaya yoldaşı işkencede katledenler, halkımızın hafızasında lanetlenmiş bir biçimde yer edinirken, partimizin bilincinde ise sorulacak hesap kavrayışıyla “onu anmak savaşmaktır” şiarına dönüşmedi mi?

Bugün yine ve daha ısrarlı bir biçimde ifade etmek gerekirse; “yolumuz Çayanların, Denizlerin ve Kaypakkayaların yoludur.” Bir taraftan azgın bir biçimde

halk hareketine ve halk gençliğine yönelik saldırıların arttığı, öte yandan yine halkın devrimci ve komünist öncülerine yönelik her türlü yalan, çarpıtma ve spekülasyonun yapıldığı, emperyalizmi ve yerli uşaklarını hedefleyen halk mücadelelerinin terörizm olarak adlandırıldığı, devrimcilerin birer terörist, cani olarak gösterilmeye çalışıldığı bir ortamda, devrim ve sosyalizm bayrağını, silahlı mücadele pratiğini yükseltmek, halk gençliğinin önündeki tek alternatiftir. Halk gençliği kendi geleceğini belirlemek, kendi geleceğine sahip çıkmak için, tıpkı kendileri gibi birer genç olan M.Çayan, D.Gezmiş ve İ. Kaypakkaya'nın yolundan; onların silahlı mücadele pratiğinden, her türlü pasifist, statükocu düşüncenin karşısında olma pratiklerinden öğrenmelidir.

Halk gençliği kendi içerisinden Kaypakkaya gibi komünist bir önderi çıkarabilmiştir. Kaypakkaya gibi bir komünist önderi kendi bağrından çıkartabilenler yarını kazanmada tereddütsüz olmalıydılar. Ancak yarını kazanmak için bugünden işe başlamalıyız. Geleceğimizi kazanmak için, silaha sarılmaktan, mücadele etmek ve yarınlar için savaşmaktan başka yolumuz yok! Tarihin ve sınıf mücadelesinin binlerce tecrübesi bize bunu öğretiyor. Partimiz ve onun ortaya koyduğu devrim çizgisi, halkımızın ve gençliğinin özgür, bağımsız ve demokratik bir ülkede yaşama amaç ve hedefi bunu emrediyor. O yüzden geleceğimiz için, yarınlarımız için savaşmalıyız. Bu savaşta dayanacağımız tek güç partimiz TKP/ML ve kitlelerdir. Unutmamalıyız; parti ve kitleler oldukça, her türlü mucize yaratılabilir!

Komünistler, komplonun hiç bir türlüünün, hiç bir yarar sağlamadığı gibi, hatta zararlı olduğunu çok iyi biliyorlar. Devrimlerin kasten ve keyfi olarak yapılmadıklarını, bunların her yerde ve her zaman belirli partilerin ve koskoca sınıfların irade ve önderliklerinden tamamıyla bağımsız koşulların zorunlu sonuçları olduklarını çok iyi biliyorlar. Ama, proletaryanın gelişmesinin, hemen her uygar ülkede, zorla bastırıldığını ve komünistlerin muhaliflerinin, böylece, bütün güçleriyle, bir devrime doğru gittiklerini de görüyorlar. Ezilen proletarya, sonuçta bir devrime zorlanacak olursa, biz komünistler, nasıl şimdi sözle yapıyorsak, o zaman fiilen de proleterlerin davasını savunacağız. (Engels)

Başkaldırmanın bütün ülkeyi kucaklayan uzun bir iç savaş, yani halkın iki kesimi arasındaki silahlı bir mücadele şeklinde daha yüksek ve daha karmaşık bir biçim alacağı kesinlikle doğal ve kaçınılmazdır. Böylesine bir savaş, oldukça uzun aralıklarla çok az sayıda büyük çarpışmalar ve bu aralıklar arasında çok sayıda küçük çarpışmalar dizisinden başka bir şey olarak anlaşılabilir. Böyle olunca -ve kuşku yok ki, böyledir- sosyal-demokratların, bu büyük çarpışmalarda ve aynı zamanda da olabildiği kadarıyla, bu küçük çatışmalarda yığınlara en iyi bir biçimde önderlik edecek örgütlerin yaratılmasını kendilerine görev edinmeleri kesinlikle zorunludur. Sınıf mücadelesinin iç savaş noktasına kavuştuğu bir dönemde, sosyal-demokratlar, yalnızca bu *iç savaşa* katılmayı değil, aynı zamanda da önderlik rolünü oynamayı da görev edinmelidirler. Sosyal-demokratlar, örgütlerini, düşman güçlerine zarar verecek bir tek fırsatı bile kaçırmayan bir *savaşı parti* olarak gerçekten hareket edebilecek biçimde eğitmek ve hazırlamak zorundadırlar.

Savaş, sınıflar, uluslar, devletler ya da politik gruplar arasındaki çelişkiler belirli bir aşamaya geldiği zaman, bu çelişkilerin çözülmesi için girişilen en yüksek mücadele biçimidir, ve özel mülkiyet ile sınıfların ortaya çıkmasından beri, varolagelmıştır. Savaşın gerçek koşullarını, doğasını ve başka şeylerle olan ilişkilerini anlamadıkça, savaş yasalarını, nasıl yönetileceğini ya da zaferin nasıl kazanılacağını bilemezsiniz.

Devrimci savaşın, ister devrimci bir sınıf savaşı olsun, ister devrimci ulusal bir savaş olsun, genellikle, savaşın koşullarından ve doğasından fazla olarak, kendi özel koşulları ve doğası vardır. Bundan ötürü, savaşın genel yasalarının yanısıra, kendi özel yasaları vardır. Özel koşullarını ve doğasını anlamadan, özel yasalarını bilmeden, devrimci savaş yönetemez ve başarıyla savaşamazsınız. (Mao Zedung)